

KISS

JUDIT ÁGNES

BOLT

Csúf üvegékeiden, Pestnek plázája, megállék.
Zaj vala, szólt a mjuzik, dallam a tuc-tuc alól.
Szél kele most, mit klíma kavár, s egy bolt kicsicsázott
pultja mögül fiatal kis bige inte felém,
és mond: Csajszi, a turkálós cucc túl ciki, dobd el!
Márkás kell, az a kúl. Húszezer itt ez a top,
olcsó kínai munkaerővel gyártva, de nem gáz.
Légy csini, szórd a manit! Ők belehalnak akár.

VÖRÖS

ISTVÁN

A LUMPENPROLIK

Sarkon fordulnak tőkétlen hatalmak,
bár nincs is rá se rossz, se jó okuk.
Ma Ázsia hajtja őket a falnak,
szájába tömnek egy-két kis falut.
Egy nyál az ember! Legfeljebb zabálás –
megbúvó putrisorra rálehel
a marmonkanna sárga szája. Hálás
alkoholfelhő lop bennünket el.

Főtt záptojás a város kényes része:
a szeméthegek gombjához az ing.
Az üres telek azt sziszegi: Félsz-e?
A romlott porból főtt fagyalt nyalint
vissza, de az álhíreket beszopják
a sugdolózó informátorok,
itt élünk sincs. Ítéletünk ránk fogják
a soha el nem érkező korok.

Itt élünk ki minden nemlétbe málló
öszönt, vergődik hamis tudata.
Miránk a lumpenproli szó találó,
cincog a bankkártya: a pénz szava.
Reklámújság az asztalon ma chipsszel,
tévészés közben kihagy az agyunk –
nincs globális felmelegedés, hidd el,
vagy majd egy légkondit bekapcsolunk.

Testvér és migráns jár a zajban erre,
drogos botlik, kölyök szexfilmbe les,
hasad az ég, és jól szolizott melle
nem több az űrnél, így tökéletes.
Kiveszünk mi. Ki vesz ki minket törten
a semmiből? A tudathasadás.
Utcánk határát kordon zárja körben:
megkezdődött a kilakoltatás.

De – elvtelenké! – ez nem a munkásság
része, csak elterül szavak között.
Megígérték: s most a sírunkat ássák!
Ki mondhatná, hogy ezért üldözött?
A történelem dobócsillagára
így néz nagyot tévedve a világ,
míg máshová költözött üres gyárba
hordja be termelni az éjszakát!

A SZÍNEK KIÖNTÉSE

Az ember végül betonos,
mohától síkos kőre lép,
tapogat, talpa otthonos
a létezésben, bár cseléd.

Én is így indultam, csapás
csapás után támadt nekem.
Motorosfűrész-ugatás
fut a diófa idegen.

Egy sámli árnyán ül színem,
az arcom sápatag marad,
a félelmem kivetitem,
és testet ölt egy pillanat.

HARC A NAGY TÖRPÉVEL

Megölt a kecskefejű nagyúr
előttünk simán valakit,
a kecskefejű törpe gyilkolt:
tudta, ezzel ránk haragít
mindenkit, és átalakít.

Átalakít minket az undok,
a balsorsunkon nevetett.
„Felejtsetek el, kik vagytok” (súgta),
Meglékelte a fejeket.
Nem tudjuk, hogy ki lehetett.

(Vad gátlások menekültjének
lát talán?) De föltápászkodtam.
A zúgó élet volt a hangomban,
a zúgó halált letagadtam
a rosszakhoz zuhantamban.

„Engem egy rágalom megölhet,
nekem rágódnom nem szabad
a más bűnein, baján, gondján,
de föltámaszt egy pillanat,
bár még az ég is lent marad.

A te szakállad se kecskeszakáll,
az én belsőm autógumi.
Az én szívem valami állat:
dobogását jól hallani.
Vele a világ is megáll.

Az én múltam sodorja a Duna,
nem hullát visz, de életet,
ismerős nap, ismerős korok,
a vízen sok palack lebeg,
sirály köröz a víz felett.

Az egész világ rajtam röhög,
minden régi felém ugat,
vad kutyák kint a partokon,
már nem irigylek másokat
a pénz vagy az arany miatt.”

Ránk mekegett a vidám kecske.
De valaki megfejte. A habok
kacagva zúgtak a sajtárba:
Gonoszságod meggondolod?
És összesúgtak rólunk a habok.

Mindent összecaptunk. És remegett,
aki fogta a kezemet.
Léptem, kivártam. Mindhiába.
A bűn lecsengett. Kivetett
egy előre megírt ítéletet.

Ezer reggel múlt ötszáz estre,
a lelkifurdalás kihull
belőlünk, mint plüssmackóból a kóc,
elfelejtjük egymást, és elcsitul
itt belül a kecskefejű nagyúr.

LACKFI JÁNOS

EMLÉKEZÉS EGY SULI-BULIRA

A Béből egy kócos srác dobolt,
Beatles-nóták potyogtak földre,
Legalább száz dauer bomolt,
Legalább száz farmer vonaglott,
Legalább száz kislány romolt:
De dögös,
De dögös sulí-bulí volt.
Kigyulladt a fantáziánk,
Mindenki falábát gyötörte,
Kólával ittuk meg a bort,
Mind azt hittük, más a menő,
Csak én vagyok lúzer örökre,
Peti hamis nótákat dalolt:
De dögös,
De dögös sulí-bulí volt.
Csörtettünk, mi, piti senkik,
Bennünk sunyult a felnőtt ember,
A gyilkos idő darabolt:
De dögös,
De dögös sulí-bulí volt.
A szexre vágytunk, de nagyon,
Nem tudtuk, máshogy is lehetne.

Újdonat testünk fura volt:
 Szőrös, izzadós szúnyoglarva.
 A tanári kar kirabolt...
 Ki-ki magát törpének érezze!
 Hisz lelke, s ágya csupa folt:
 De dögös,
 De dögös suli-buli volt.
 Fülünkbe a magány üvöltött,
 Vésője agyunkba hatolt,
 A bennünk lakó sánta ördög
 Susmorgott, mi sem leszünk jobbak,
 Csak egy kis tápanyag a pornak,
 Jobb berúgni idő előtt,
 Hogy hihessük, mekkora este,
 Pedig csak patkánycsapda volt:
 De dögös,
 De dögös suli-buli volt.
 Dumáltuk, utána megdumáltuk,
 Hogy isteni volt, agyhalál,
 Ez smárolt, az meg összehányta,
 Röhögtünk, és most sírni kéne
 A múlt kínjába visszanezve,
 Mikor, bolond baromfiak,
 Feszengtünk csak eszetlenül,
 Kapaszkodva jelmondatunkba:
 De dögös,
 De dögös suli-buli volt.

OSZTÁLYTEREM

Én sulink mérgét nemesen kiálltam.
 Sok szipirtyó volt a tanári karban,
 Zord visongásuk profin elviseltem,
 Nem kicsi hősként.

Béke van bennem: lekötöztem őket,
 Méla árbócnál meg is ostoroztam.
 Ó, a képzelgés milyen ócska bosszút
 Áll a keservért!

Jó, na, kispályás gyerek én se voltam,
 Nagy poénszóró, be nem állt a szájam,
 Vagy fütyültem rá, mi folyik köröttem:
 Könyvbe zuhantam.

Volt ivóverseny, a kilenc pohár víz
Vartyogott bennem, de ki nem büfögtem,
Nyerni így tudtam, koronát fejemre
Nap sikerített.

Fejben őrzök durva lovascsatákat,
Ló szerettem lenni, kiszámítottam,
Hirtelen rántás biza felboríthat
Kényes egyensúlyt.

Lányokat lesvén be sokat bolyongtam,
Körbebúgtak ott, Remetén a lombok,
És az énekkarban a partizándal
Jó hamisan szólt.

Tán ha Alzheimer fagya dől agyamra,
Vagy ha forró kín süti szét a testem,
Majd beugrik hajdani szöcskekinzás,
S felvidulok még.

DEMÉNY PÉTER

VANITATUM VANITAS

Retek, murek, karalábé,
paradicsom, paprika,
karfiol és szafaládé,
amott meg vagy hat liba:
ez a piac, mindenáron
kell pénztárca még vagy három,
mert egy biztos nem elég,
hogy szakadna rá az ég!

A kofa mosdatlan, kedves,
tisztán nem tudni, milyen,
szeme száraz, keze nedves,
kiszolgál nagy sebtiben,
úgy veszed elő a szatyrod,
mint Nagy Sándor azt a kardot,
de ereszkedsz is alá:
az árus már megkapá!

Ne reménykedj, hogy zöldségek
között óvhatod magad:
nincs, mi bizonyul elégnek,
bár égne áll a hajad –
mind csak unott nyugtalanság,
zúgolódó zugtalanság,
pénzkidobás pénztelen,
fénylő paszuly fénytelen!

Ne hidd, hogy ha ma ehetsz tán,
holnapod megóvhatod:
„ma a pénzmag szemetel rám”,
holnap majd kihordhatod,
mert a piac pénzpacsirta,
vígan énekel a sírba,
jóllakott halott lesz,
több zöldséget nem eszel!

LÁZÁR BALÁZS

AZ ÁGYHOZ RENDÜLETLENŰL

Az ágyhoz rendületlenül
légy hű, ha épp nyaralsz,
ne kelj fel reggel kilencig,
aludj még, ha akarsz.

A nagyvilágon e kívül,
nincs jobb, amit mívelj,
áldjon vagy verjen sors keze,
itt tenned nem is kell.

Ez az ágy, melyben annyiszor
más izzadsága folyt,
ez az ágy másra sem való,
csak hogy beléomlj.

Itt gyűjtöttek élményt
a bőszturisták hadai,
balgaság volna bajt s gondot
magadban hordani.

Szabadság! itten kergeted
turnus-álmaidat,
Fáradtság... itt csikorgatod
rozsdás tagjaidat.

TARTÓZKODÓ KÉRELEM

Kiskamasz fiamnak

A hatalmas tenyeremnek
fejet érő szele bánt,
te lehetsz célja kezemnek,
haragos kis huligán.

Szemeid vad ragyogása
eleven nappali tűz,
Ajakid csúnya dumája
sokat messzire űz.

Teljesítsd angyali szókkal,
Apukád amire kért,
s ezeroltásnyi jólólval
fizetek válaszdóért.

BENEDEK SZABOLCS

MÉG EGY REMAKE

I Mikszáth Kálmán:
Bede Anna tartozása I

(A film világában remake-nek mondják, amikor egy régebbi filmalkotást, egy régi sztorit mai környezetbe helyezve, mai figurákra aktualizálva újraforgatnak. Az Eső 2016. őszi számában megjelentettem két remake-et. Most kísérletet teszek egy Mikszáth-klasszikus újraforgatására.)

A parkoló nem esett messze az autópályától, mégis annyira elhagyatottnak és mindentől távolinak tűnt, hogy akár forgatási helyszíneként is lehetett volna használni egy amerikai road movie-hoz. Az aszfalt repedéseiből gyomok türemkedtek elő, fölfestésnek nyoma se volt, a beton szélénél fölállított padokból csupán a talp maradt, a léceket elhordták rég, a parkolóhoz csatlakozó mellékúton pedig legföljebb elvétve suhant el egy-egy autó – azok is úgy igyekeztek, mintha örökre maguk mögött akarták volna hagyni még a környéket is. Valahonnét a távolból harangszót sodort erre a nyári szellő. Annál azonban sokkal

harsányabbnak bizonyult a ki tudja, honnét idekeveredett, hirtelen támadt trágyabűz, amelyet érezvén a lányok – mintha összebeszéltek volna –, egyszerre kezdtek fintorogni és az orrukat befogva káromkodni.

A parkolónak az úttól legtávolabb eső sarkánál kőrísa állt, annak árnyékában kerestek enyhét a hőség elől. Egyformán öltöztek (rövid, testre feszülő topba, miniszoknyába, tűsar-kú cipőbe), és mindegyik olyan erősen kisminkelte és kirúzsozta magát, mintha szereplésre készülnének. Igazából arra is készültek. Ugyanakkor meg lett nekik mondva, hogy az út hosszú lesz, ennek megfelelően öltözködjének. Nyafogásnak helye nincs, akinek a lábát már most feltöri a cipő, testébe pedig túlságosan bevág a ruha, az viselje a követ-kezményeit. Lesz még épp elég alkalmuk tűsarkakon, miniben imbolyogni az út szélén, legalább addig vehettek volna valami kényelmeset.

– Nekünk ez kényelmes – replikázott az egyik lány, aki mindjárt a gyülekező elején kitűnt cserfességével. – Különben is, nincs másfajta ruhánk.

Azután csípőre tette a kezét, és olyan kihívóan nézett a magasabb férfira, mintha máris kuncsaftokkal lenne dolga.

Miután túl voltak a bemutatkozó morgáson, a két férfi a lányoktól kicsivel távolabb, a mikrobusz mellett maradt. Mintha őket nem zavarta volna a tűző nap, mintha a nyitott ajtónál a kocsiba bedobált csomagokat akarnák őrizni – ki tudja, ki elől, talán egymás elől is –, vagy mintha tudatosan távol akarnák magukat tartani a lányok locsogásától. Bár egyikük szembetűnően magasabb volt a másiknál, igazából ők is teljesen egyformán néztek ki: kigyúrt test, kopasz fej, izompóló, farmer, övtáska, sportcipő. A magasabb gyűrt papírlapot tartott a kezében, időnként ránézett, majd a lányokra pillantott. Ám akárhányszor vetette össze a kettőt, a névsor és a létszám nem stimmel.

A magasabb az övtáskájába nyúlt, előhúzta kétfényrnyi telefonját a bankjegyeköteg mellől, és megnézte, mennyi az idő.

– Még öt percet várunk. Nem állhatunk itt ítéletnapig. Ezer kilométer mégiscsak ezer kilométer.

– Ja – helyeselt az alacsonyabb.

A magasabb hegyeset köpött a mikrobusz mellé.

– De ha visszajöttünk, számolunk vele. Azért ez nem így megy. Legalább bőföggjön vala-mit, hogy nem jön. Már ha merészeli megtenni.

– Nem hívod föl megint? – kérdezte az alacsonyabb.

– Minek? Ki van kapcsolva.

– Írjál neki Messengeren.

– Nem vagyunk ismerősök. Különben se jelölgessen be engem senki. Csak akit én akarok.

A harangszó elhalt, csupán a lányok csiviteltek kitartóan a fa alatt. A trágyaszag, akár egy paplan, betakarta a parkolót.

Azután föltűnt egy bicikli. Éppen az ellenkező irányból érkezett, mint ahonnét a par-koló mellett elsuhanó autók szoktak jönni. Nyikorgó, öreg járgány volt. Lassan közeledett, messziről látszott, hogy nem lehet gyorsabban hajtani, aki rajta ül, annak így is nagy erőfe-sztítésébe került a tekerés.

A magasabb homlokához emelte kézfejét.

– Ő az? – kérdezte az alacsonyabb.

– Talán.

– Nem ismered?

– Honnan a fészkes fenéből ismerném? Még nem találkoztam egyikkel se. Én csak a sofőr vagyok. – Enyhültebben tette hozzá: – Kettőt ismerek. – Anélkül hogy odanézett volna, a lányok felé bökött: – Azok falumbéliek.

Addigra a bicikli odaért a parkolóhoz. Vézna, alacsony lány hajtotta. És olyan fiatal, hogy amint közelebből meglátták, a két férfinak megnyúlt a képe. Ugyanarra gondoltak mind a ketten: ennyi idősen nem lehet idehaza se dolgozni, nemhogy odakint. Ha megtalálják a rendőrök, úgy hazapenderítik, lába se éri a földet.

A lány a mikrobusz mellett leszállt a bicikliről. Lihegett, kövér izzadságcseppek folytak le sovány arcán, elkenve a vastag festéket. A magasabb azt nézte, hogy ez is ugyanúgy öltözött, mint a többi. A szoknya és a top viszont esetlenül állt rajta. Mintha soha nem hordott volna ilyet.

– Név?

– Bede Anna.

A magasabb bólintott, majd egy rövid, tompa ceruzával pipált a lapon.

– Dobd be a táskádat. Késtél.

A lány hátán lapos hátizsák fityegett. Az ölébe vette, és hol a mikrobuszt, hol a betonra lökött ócska biciklit nézte.

– Mire vársz még? Már csak rád vártunk. Nem a szomszéd városba megyünk. Még csak nem is a szomszéd országba.

– Igazából én nem a Bede Anna vagyok. – Ahogy mondta ezt, a lány hangja megremegett.

A magasabb összehúzta a szemét.

– Akkor meg kicsoda? – Hangjában ott volt a neheztelés: „Szórakozol velem?”

– A húga vagyok. A Bede Erzsi. A nővérem helyett jöttem.

A magasabb megint a papírt nézte. Azt a részt, ahova az előbb a pipát tette.

– A nővéred az Anna?

– Igen.

– És miért nem ő jött?

– Mert a múlt héten meghalt.

A magasabb fölneézett a papírból. A lány arcát fürkészte. Nem tudta eldönteni, hogy még mindig az izzadság sötét csíkjait látja-e, vagy azok már a könnyekéi.

– Te miért jöttél helyette?

A lány kerülte a tekintetét. Úgy hadarta egy szuszra:

– Anyám azt mondta, hogy jöjjenek. Mert az Annának tartozása volt. Azt akarta ledolgozni. Az rángatta bele az egészbe, akivel múlt héten balesetezett. Amaz életben maradt. A nővérem meghalt. De a tartozása maradt.

A magasabb az alacsonyabbra nézett. Az alacsonyabb nézésében ez volt: „Tőlem ne kérjél tanácsot.”

– Induljál szépen haza – mondta a magasabb az eddiginél csöndesebben.

A lány végre ránézett. Tekintetében benne volt a kérdés.

– Jól hallottad. Induljál haza.

– Nem kell menjek?...

– Nem kell.

– Na és a tartozás?

– A tartozás el lesz rendezve.

– Anyám mérges lesz... .

– Mondd meg anyádnak, hogy a nővéred nem tartozik senkinek. – A magasabb egy pillanat szünetet tartott, aztán javította magát: – Ti nem tartoztok senkinek.

– De hát anyám azt mondta... .

– Ami volt, volt. Nem kell foglalkozni vele. – Krárogott. – Majd én... . Majd ha visszajöttem, elrendezem... . Megbeszélem velük.

A lány megint hol a mikrobuszt, hol a biciklit fürkészte.

– Na mi lesz? Húzzál már! Dolgom van. Eszem ágában sincs rád fecsérelni az időmet.

A lány visszakanyarította magára a hátizsákot. Lehajolt a bicikliért.

Néhány pillanat múlva megint a nyikorgás hallatszott. Ezúttal távolodóan.

– Szóljál nekik – mondta a magasabb.

Az alacsonyabb elkurjantotta magát.

A magasabb lehúzta a névsorból Bede Anna nevét. Kinyitotta a mikrobusz elülső ajtaját, beült a kormány mögé. Beindította a motort. A visszapillantó tükörből figyelte, ahogy a lányok közelednek. Arra gondolt, légkondi helyett indulás után is letekerve hagyja az ablakokat. Legalább addig, amíg ki nem szellőzik a trágyaszag.

